

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

rektøren om Aarsagen til Mangelen paa Vaccine. Jeg føler mig overbevist om, at ingen beklager mere, at det ikke er lykkedes i større Omfang, end Tilfældet er, end netop de, som har med Sagen at gøre. Jeg synes, at det er en Selvfølge, at det ligger paa den Maade.

Jeg vil takke det ærede Medlem Hr. Victor Larsen for hans Udtalelser i det store og hele. Han sluttede med at sige, at Ministeriet tidligere burde have givet Offentligheden en Forklaring. Det er jo muligt. Jeg er enig med ham i, at en fuldstændig aaben og rettidig Forklaring er det ene rigtige, og da det blev henstillet til mig i Finansudvalget, sendte jeg ogsaa øjeblikkelig, hvad det ærede Medlem erkender, en Anmodning til dem, der har med Sagen at gøre, om at faa en saadan Redegørelse. Jeg gav i Finansudvalget Udtryk for, at jeg var rede til at udsende den til Offentligheden. For at der ikke skal foreligge nogen Misforstaaelse, vil jeg gentage, hvad jeg sagde før, nemlig at den Redegørelse fra Udvalget og Veterinærdirektøren, jeg her har oplæst, Ord til andet vil blive udsendt til Offentligheden gennem Ritzaus Bureau i Eftermiddag — den er formodentlig allerede udsendt.

Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen udtalte sig om min Administration af den nugældende Lov. Det er forkert, naar det ærede Medlem tror, at jeg efter Loven kunde administrere paa anden Maade, end jeg har gjort med Hensyn til Udbetaling til Forsikringsforeningerne. Der staar udtrykkeligt i Loven — og det maa det ærede Medlem vide, hvis han har læst Loven —, at det Tilskud, som Staten udbetaler, kan kun udbetales til de paagældende Landmænd og ikke til Forsikringsforeningerne. Naar de paagældende Landmænd har forsikret, kan der altsaa af det Beløb, der er tilstillet de paagældende Landmænd, betales en Del til Forsikringsforeningerne, men hvis de paagældende Landmænd ingenting faar, kan man efter Loven heller ikke give Forsikringsforeningerne.

Jeg har i Udvalget aldrig lovet noget andet end det, der staar i Loven.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Det ærede Medlem Hr. Løje fremsatte en Udtalelse, som gjorde, at jeg ikke synes, jeg kan lade være med at tage Ordet. Det ærede Medlem brugte den Vending i sin Gennemgang af Sagen, at da vi herhjemme for 1½ Aar siden skulde begynde Bekæmpelsen af Mund- og Klovesygen med nye

Metoder, var det saa heldigt, at man i Tyskland havde gjort nogle Forsøg, der medførte, at vi ikke herhjemme skulde begynde paa bar Bund. Denne Fremstilling er ikke historisk korrekt, og af flere Grunde anser jeg det for rigtigt, at Fremstillingen berigtiges herfra.

Lad os hellere med det samme sige, at Forholdet er det, at naar disse Resultater kunde foreligge fra Tyskland, skyldtes det, at man dér havde kunnet bygge paa Forsøg, som var gjort af den danske Videnskabsmand Dr. Schmidt. Det har maaske ikke hidtil staaet alle klart, hvorledes denne Sag er forløbet, og somme Tider har det syntes mig, som om nogle havde Interesse i at tilsløre det. Hvis nogen stadig skulde have Tendenser i denne Retning, vil jeg meget gerne henstille til de paagældende at holde disse Tendenser i Tømme.

Det er ikke 1½ Aar siden, dette Spørgsmaal begyndte for Danmarks Vedkommende paa den Maade, det ærede Medlem Hr. Løje sagde. Det er 2½ Aar siden, Dr. Schmidt henvendte sig til Seruminstittets Ledelse og redegjorde for, hvorledes det nu første Gang var lykkedes at vaccinere Marsvin mod Mund- og Klovesyge paa en saadan Maade, at Dyrene fik en paa een Gang kraftig og temmelig langvarig Modstandskraft. Han gjorde opmærksom paa, hvordan man hidtil ved Mund- og Klovesyge-Epidemier først og fremmest havde betjent sig af Serum til Bekæmpelse af Sygdommen. Men i Modsætning til Serumets korte Varighed var den Beskyttelse, som opnaaedes gennem Vaccinen efter det Princip, det her drejede sig om, tilsyneladende langvarig. Dr. Schmidt gjorde gældende over for Seruminstittets Ledelse, at disse Iagttagelser gav saa gode Løfter, at han ansaa det for rigtigt at bede om Tilladelse til at fortsætte Forsøgene.

Gennem den tilsynsførende for Statens Seruminstittet blev disse Synspunkter derefter forelagt Indenrigsministeriet, og der blev i den følgende Tid ført forskellige Forhandlinger mellem Indenrigsministeriet og Seruminstittet. Herunder blev det fremhævet over for mig, at der paa det Tidspunkt, efter en lang Aarrækkes Stilstand, i Frankrig og i Schweiz, i Norditalien, i Belgien, Holland og Vesttyskland viste sig en begyndende Udbredelse af Mund- og Klovesygen. Med det som Baggrund mente vi ikke i Indenrigsministeriet, det vilde være forsvarligt ikke at tage den Mulighed i Betragtning, som her forelaa. Og den 15. November 1937, altsaa for nu snart 2½ Aar siden, blev der af Indenrigsministeriet stillet